

Въ същото врѣме се рани и Маринъ въ същата нога надъ коляното и куршумътъ вхтрѣ остана. Вѣйводата му извика: „ако се вижда закачи го съ ножчето и го извади.“ По тоя начинъ го изади. Г. Тиховъ разлютенъ, застрѣля съ бирданката си и удари едного отъ войскаритѣ, който се повали и изохка. Командантинътъ имъ като ги неуваше и хокаше, каза имъ: „защо не се вардите. Комититѣ веднажъ хвърлиха и удариха, а виѣ зяните като патки. Не стрѣляйте напраздно, ами право мѣрете.“ Единтѣ и другитѣ тѣй бѣха се наближили, щото говорътъ произведенъ отъ едната страна, чуваше се въ другата. До като войската непрестанно произвеждаше залповетѣ си, а другитѣ отъ позицията прѣкъснато отговаряха съ двѣ-три оржжия, зарнаха по-горѣ отъ тѣхъ на една полянка, че слизаше единъ челоувѣкъ, съ червенъ конъ, който успѣ да мине близо до тѣхнитѣ позиции. При наближаванието му, тѣ го помислиха за Българинъ донелъ да ги придружи. Но като слѣзе отъ конътъ си и взе да мѣри съ винчистеръ къмъ вѣйводата, които въ това врѣме отстъпваха отъ позициитѣ си, налѣгаха. Стоилъ хвърли съ кринката си, но не можа да го убие. Г. Тиховъ замѣри и удари конътъ му, който се прикхтури. Непознатийтъ се не видѣ какво стана, защото мѣстото бѣше привалъ. Послѣ като сгледѣаха, че къмъ посоката дѣто надна конътъ, идеше много конници, тѣ се силяха да достигнатъ другитѣ отъ четата, що бѣха стигнали горѣ до една чюшма и като ги стигнаха, свариха, че Г. Шонътъ ги нарѣждаше за походъ. Вѣйводата имъ каза да вървятъ за гѣстийтъ дебелъ балканъ къмъ по-високитѣ мѣста и тѣ усиляха да бързатъ. Симеонъ Николовъ, който носяше мехлемътъ, распаса се да отиде по себе си, и като бѣше останалъ назадъ, вѣйводата заповѣда да спрятъ прѣдята. Щомъ се спрѣха, изгърма са